

läse su soetab arvast kassandja pu! Sellepärrast ei tööhi ümberki panna, et teie sõnadesest mino lellele ni wähhe rõemo tõuseb. Ooleks ta mehhilise isse sün ja lubba temal kui teil, kuñinga armo paistel kassolad soendada, ei teie süs mitte ei julgeks ni wahwa suga wallekaebamissi kuñinga lõrwa tõsta, eggas mino lelle ni arivalikult laita, ehl sähherduisi wañu pool uñus-tusse läinud juttusi uest üleselgutada. Mis süs sedda üles ei tunnistat, mis isse Reinowadderile kurja ollete leinud? Oho, Läne-ißand! kas enda silmas palki teie ei näe? Wai kas mötlete, et mina ja mitto muud sün seiswad issandad enam sedda aega ei peaks mäl-lestama mil Reinowadderiga isse sobrust piddasite, ja kus mo sel üksford teie läbbi vakkasel talvel raskeid waewa kannatades pea aego surma olleks leidnud? Kas ehet ollete keña luggu opis ärra uñustanud? — Kannatage nattuke, ma tahhan teie nõdrales läinud mällestusele appi tulla! — Üksford juhtus üks talkimees rannast tulles falla formaga hundile vasto ja maggas wärskle falla ais futtiitas ni kangeit meie Kruimfilm-ißanda sögi-iſſo, et ta pea aego imo pär-rast kassola olleks müünud. Agga kassofos olli issandal fallis ja fallaostmise ind pudus taskus. Oli kõmbel nüüd fallo kätte sada? Kui nõnda möttedega pääsiko weel waewas, juhtus ta koggemata mino lellega follo ja allas melitowal keelil palluma, et sel temale follo murretsels. Reinowadder longes fui surnu teele mahha, kust fallamees möda piddi sõitma.

Se olli üks wahwa julquetük! Ehet Reinowadder ful teadis mis simbutus sest wõis tulla, siiski ei möttelnud ta sobrale kasso püdes enese peale. Agga kuulge, mis falli innaga ta sobrusse ja fallad piddi maksma. Kui fallamees senna joudis fus sel maas olli, wõttis ta kirve foormast ja tahtis Reinowadderile pähhe lúa. Sel näggi alikulmo lurides mis sundis, agga siiski ei liigutand ta liikmeid eggas tömmand inge; mees piddas tedda surnuks, wõttis sabbast linni ja mislik raipe foorma peale, ja mötles eddas minnes: ful koddö nullin nahha seljast. Reinowadder mötles: mängi wõit on mino läes! ja pillutas aega wütmata ree pealt fallo mahha. Kui arwas enda ja hundi tarbeks neid küllalte olema, süs kargas ta foorma otsast ja pištis puñuma, et saals wañu sobraga fallist teitu jäggama. Wata imet, mis ta seal näggi? Hunt lusis waod kolmed maad ree jälgil, nojsis fallamahti fallad ärra ja ei jätnud sobrale waewa palgaks middagi. Ta olli enast täis ögginud kui Jõulo-maul ja kippus lõhkema; üks poolärranärititud ahwena pä ja kats, kolm selgrodu olid mo lellele järrel jänud; se olli ta julguse ja sobra-truuse palk. Ehet ful möni faunis näddal sest aeast möda läinud, siiski saab mo südda weel paisoma fui sedda pettust meeles tulsetan. Ma küssin teilt, suur kuñingas, kas äbbematamat ja nurjatos mat tööd Ma peal wõib olla? — Uoga puhkage nattuke aega, ma tahhan teile weel übhe teise tülli